

TỬ CHIẾN TRÊN ĐẤT NAM LÀO

Thương tiếc những Anh Hùng Biệt Kích đi không về

Chiến đấu trong đơn độc

Sau cuộc tấn công sang Campuchia, quân đội Mỹ bắt đầu gia tăng việc rút quân, các đơn vị còn lại tạm ngưng các cuộc hành quân để di chuyển về những vùng trung tâm sâu trong nội địa, bảo vệ các thành phố lớn, các phi trường dọc theo bờ biển.

Chỉ trừ vài đơn vị pháo binh trong những căn cứ hỏa lực, không một đơn vị cơ động nào của Mỹ còn nằm sâu trong lãnh thổ miền Nam Việt Nam.

Khi quân đội Mỹ rút khỏi khu phi quân sự Tây Nguyên và những vùng hẻo lánh, thì Quân Đội VNCH càng thiếu hỏa lực, hạn chế không quân yểm trợ, nên không đủ sức làm chủ chiến trường, ngay trên những địa bàn mà quân đội Mỹ vừa bàn giao và rút đi.

Ngược lại, bọn khủng bố du kích cộng phi, với sự hợp lực của bọn quân chính quy xâm lược từ phương bắc, ngày càng tấn công nhiều hơn. Bọn chúng đồng thời phát triển hệ thống đường tiếp tế đi qua lãnh thổ Lào, vừa xây dựng những căn cứ chiến lược dọc theo biên giới Việt-Lào.

SOG đề cao vai trò, vị trí của mình rằng không lực lượng nào có thể ngăn cản được sự phát triển của đối phương, ngoài lực lượng biệt kích. Đại tá Roger Pezzelle, Chỉ Huy Trung Tâm Hành Quân Bộ của SOG tuyên bố: “Không có ai ngoài Đoàn Nghiên Cứu, Quan Sát”.

Phải chăng đó là niềm kiêu hãnh của lính biệt kích. Chẳng thế mà Trung sĩ Nhất Billy Greenwood ở Căn Cứ Hành Quân Tiên Phương 2 (FOB 2) đã đầy tự tin cho rằng: “Chúng tôi vẫn hành quân liên tục một cách bình thường như trước đây”. Nói thì dễ, còn thực tế lại chẳng dễ dàng chút nào.

Vào một buổi chiều, Lloyd O’Daniel nhìn trực thăng đem xác Trung sĩ Nhất David “Baby” Hayes về. Lloyd O’Daniel buồn rầu chán nản: “Hôm trực thăng câu xác anh ta về, họ dùng dây câu kéo lên từ trong rừng. Chiếc trực thăng bay rất chậm rồi từ từ hạ xác của anh ta xuống mặt đất. Hayes đã có vợ và 3 con.”

Cho dù xứng đáng hay đơn độc, các toán biệt kích SOG vẫn phải tiếp tục xâm nhập những vị trí phòng thủ kỹ lưỡng nhất của đối phương trên đất Lào, khu phi quân sự và cả lãnh thổ miền Nam với quân số của chúng đông như kiến; riêng toán biệt kích Washington xâm nhập vào lãnh thổ Lào hai chuyến, nhằm vào mục tiêu Charlie 3 khoảng cuối mùa mưa 1970.

Ngày 5/11/1970, Đại úy Steve Wallace, trưởng toán biệt kích, cùng với Jeff Mauceri, Curt Green và ba biệt kích được thả vào vùng Nam Lào. Họ di chuyển rất cẩn thận, thám sát khu vực bốn ngày thì phát hiện vị trí đóng quân của một tiểu đoàn quân chính quy cộng sản bắc việt xâm lược vừa mới di chuyển đi nơi khác.

Họ tiếp tục thám sát mục tiêu thì tìm thấy một con đường lớn và đường dây điện thoại. Lần theo đường dây điện thoại, toán biệt kích trông thấy sâu trong rừng là một cánh đồng lúa và bọn lính hậu cần của bọn giặc xâm lược Bắc Việt đang canh tác.

Phía trên kia là một thung lũng, toán biệt kích tìm ra một bệnh viện bỏ hoang và bãi nghĩa địa rộng lớn với cả hàng mấy trăm nấm mộ. Có thể đây là những tổn thất thảm hại của bọn giặc xâm lược từ phương bắc sau trận đánh các trại biệt kích Dak Seang, Dak Pek ở khu vực biên giới Việt–Lào, thuộc địa bàn Tây Nguyên năm tháng trước đó.

Chiều hôm sau, toán Washington nghe có tiếng di chuyển đều đều, trưởng toán Wallace tìm một vị trí đóng quân qua đêm, định để sáng hôm sau xem có chuyện gì. Bất ngờ, toán biệt kích chạm trán với đơn vị của đối phương, Mauceri nhanh tay bắn gục một tên lính đối phương, rồi cả toán rút đi nhanh chóng.

Đêm đó toán biệt kích trốn trong một bụi rậm gần một con suối. Sáng hôm sau, Wallace liên lạc với máy bay điều không FAC và được hướng dẫn di chuyển đến một bãi đáp.

Trên đường đi, họ bắt gặp và bắn chết một lính của đối phương nữa và thu được cuốn sổ tay ghi chép báo cáo về việc sản xuất nông sản của bọn chúng.

Dựa vào cuốn sổ đó, Bộ chỉ huy SOG ở Sài Gòn khen ngợi toán Washington đã khám phá ra chỗ đóng quân mới của trung đoàn 28, quân chính quy cộng sản bắc việt xâm lược và ra lệnh cho toán biệt kích quay trở lại đặt máy nghe trộm tại vị trí toán biệt kích phát hiện ra đường dây điện thoại.

Với vẻ ngán ngẩm, trưởng toán biệt kích lầm bầm: “Vừa mới ra khỏi vùng đó, lại phải quay lại (!)”.

Ngày 1/12/1970, toán Washington xâm nhập trở lại vị trí đóng quân của trung đoàn 28, quân cộng sản bắc việt. Họ âm thầm di chuyển suốt 3 ngày thì đến ngọn đồi, nơi họ tìm thấy đường dây điện thoại. Đêm đó, họ đóng quân gần đường dây, định sáng hôm sau sẽ đặt máy nghe trộm.

Khoảng 8 giờ sáng hôm sau, lúc họ đang lần tìm đường dây, thì bỗng người dẫn đường nổ súng, bắn gục một lính đối phương. Thế là cả một đại đội lính Bắc Việt đang ăn sáng gần đó nổ súng dữ dội vào toán biệt kích. Đạn AK như mưa của đối phương bắn trúng khẩu CAR 15 của Curt Green, làm hỏng khẩu súng và làm anh ta bị thương vào tay.

Toán Washington rút lui, họ băng qua một sườn đồi và lại chạm trán với một toán đối phương khác, lại một cuộc chạm súng dữ dội, bắt buộc toán biệt kích phải cắt ngang để chạy trốn. Green phải sử dụng tới khẩu súng lục P38.

Chiếc Covey bao vùng được gọi đến để bắn cản phía sau toán và hướng dẫn biệt kích quân chạy đến một bãi đáp trên một đỉnh đồi. Toán Washington xem chừng đã dứt đuôi được toán quân đối phương truy kích và được Covey cho biết, sẽ có trực thăng trong vòng 10 phút nữa.

Đại úy Wallace ra lệnh cho Mauceri dùng mìn Claymore đôn ngã 5 cây nhỏ để làm bãi đáp cho trực thăng. Toán phó Green chỉ điểm cho máy bay khu trục đánh chặn đường phía sau, không cho đối phương đuổi theo.

Bỗng một loạt đạn AK nổ vang dội, Green trúng đạn đổ xuống. Mauceri trông thấy Green nằm gục, tay ôm lấy lưng đẫm máu, nơi viên đạn xuyên qua, trong lúc lực lượng đông đảo của quân đối phương đang tiến lên. Mauceri không thể làm gì cho Green, nhưng toán biệt kích phải thu lại máy bộ đàm để liên lạc.

Toán phó Mauceri vừa chạy, vừa bắn và ném lựu đạn về phía địch để yểm trợ cho một biệt kích Thượng lấy ba lô của Green, vì trong đó có máy bộ đàm. Nhưng một viên AK trúng ngay người biệt kích Thượng. Mauceri dìu anh ta chạy trở lại, để tay biệt kích Thượng khác lấy ba lô của Green.

Một chiếc trực thăng Huey đang đáp xuống, đúng lúc lực lượng đông đảo của đối phương tấn công, đạn bắn xối xả vào chiếc trực thăng, khiến nó phải bay vọt lên. Wallace, Mauceri cùng hai biệt kích không bị thương cũng bắn trả lại đối phương, buộc bọn chúng phải lùi lại.

Đúng lúc đó, mấy quả B40 nổ tung, Wallace ôm lấy mặt, không nhìn thấy gì nữa. Mauceri đặt anh ta nằm dưới một bóng cây và nói dối: “Minh sẽ ra khỏi đây, không sao đâu!”.

Trên không trung, Larry White ngồi sau chiếc Covey báo cáo cho Mauceri biết: “Tụi bê bồi (!) di chuyển qua sườn bên phải của bạn. Coi chừng!”. Theo chỉ dẫn của Larry White, Mauceri bò về phía bên phải và ném xuống mấy quả lựu đạn. White khích lệ: “Bạn làm cú đẹp! Dứt nọc tụi nó rồi!”.

Sau đó, khu trục A1 Skyraider nhào xuống thả bom chùm (Cluster), làm cho đối phương phải giã ra. Trực thăng đáp xuống bốc toán biệt kích. Tất cả đều thoát, chỉ trừ Green không lấy được xác. Đại úy Wallace bị mất một mắt, sau đó giải ngũ. Mauceri lên chức trưởng toán biệt kích Washington.

Sài Gòn trong tôi/CCBM/VDH-TX

Nguồn: Internet eMail by Đoàn Hữu Định chuyển